

Honza s rodiči přijeli do lesa na své oblíbené tábořiště.

Táta staví stan a máma se pustila do přípravy oběda.
Řekli Honzovi, že nemá chodit daleko.

Honza ví, že nikam nemá chodit sám
a vždy by měl někomu říci, kam jde.

Ale už se nemůže dočkat, až se vydá na průzkum.

Najednou si Honza uvědomuje, že mu v lese
všechno připadá cizí. Asi se ztratil.
Začíná volat mámu a tátu.

Honza je vylekaný, ale pamatuje si, že nesmí zpanikařit.

Měl by obejmut strom a zůstat na jednom místě.

Strom je tvůj přítel.

Honzovi začíná být zima.
Nechává si bundu na sobě a choulí se do svého oblečení.
Vyrobil si z listů a větví hnízdo a posadil se na něj.
A vzpomněl si na odpadkový pytel...

Honza otevře pytel,
udělá otvor pro obličej
a přehodí si pytel přes hlavu,
aby zůstal v teple a suchu.

Zvířata v noci vydávají děsivé zvuky,
ale dokonce ani velká zvířata ti nechtějí ublížit.

Honza píská na svoji píšťalku
a křičí na zvuky, které ho děsí.

Honza ví, že jeho rodiče dělají všechno co mohou,
aby ho našli.

Honzu hledají pátrači a záchranáři,
helikoptéra, stopaři a pátrací psi.
Hledají ve dne i v noci.

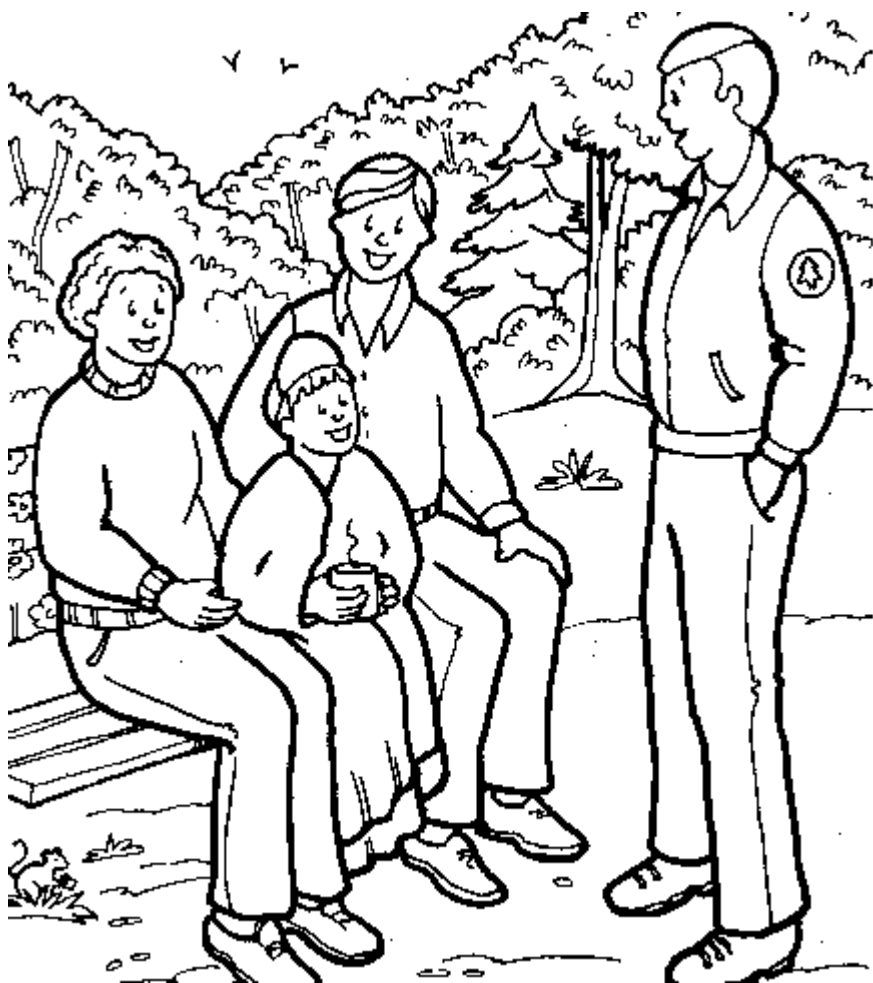

Honza slyší pátrače a dává o sobě vědět.

Mává šátkem
a třikrát po sobě píská na píšťalku.

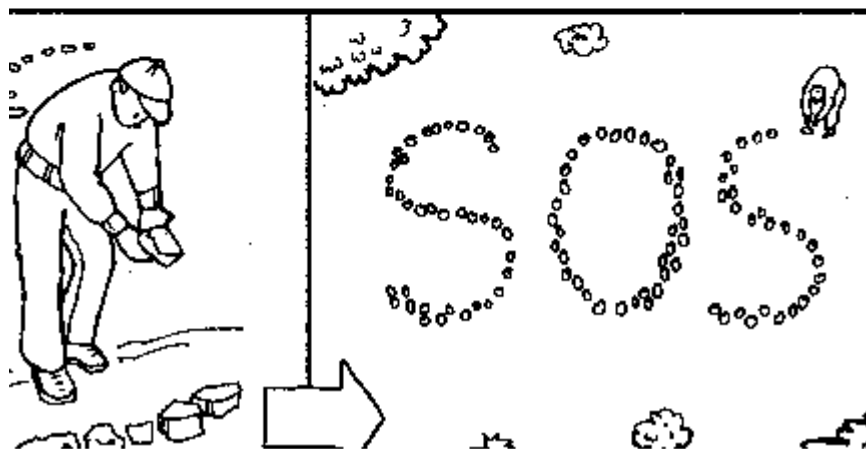
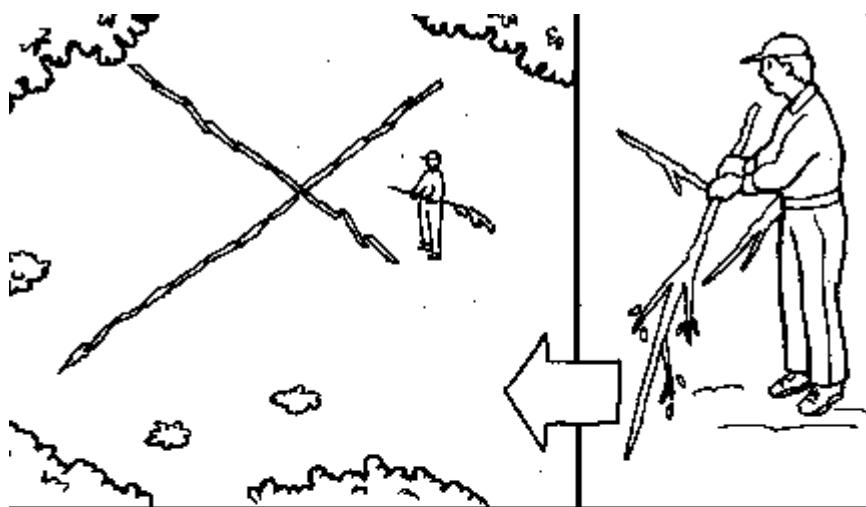

Pátrači nacházejí Honzu.
Kontrolují, jestli je v pořádku,
a odvádějí ho zpátky k jeho rodičům.

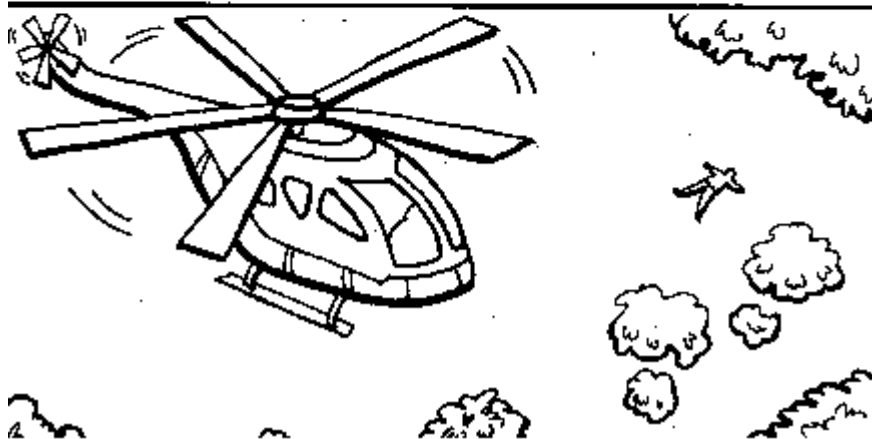
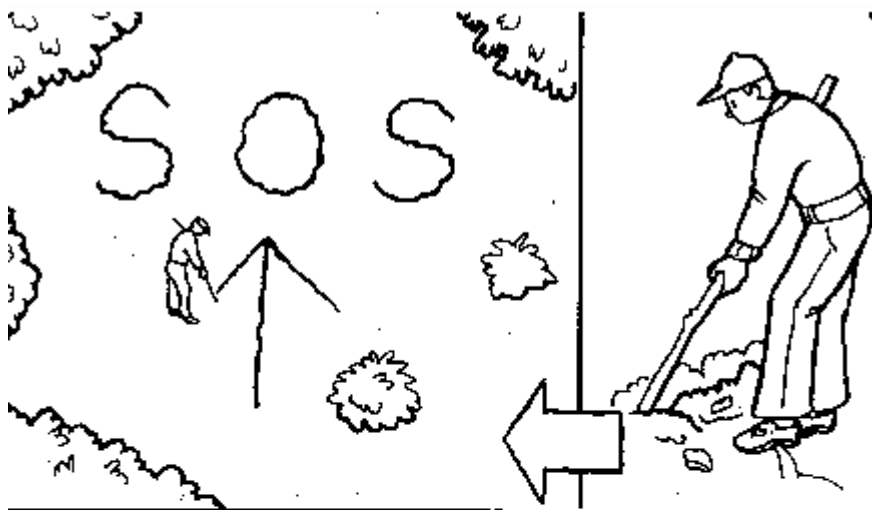

Honzovi rodiče jsou velmi šťastní, že se s ním shledali.

Honza je v bezpečí, protože nezapomněl
a používal svoji hlavu.

Aby pomohl pátračům v hledání, mohl Honza také nalámat větvičky z křoví a udělat z nich velké „X“ nebo mohl z kamenů poskládat velké „SOS“.

Mohl také klackem vyrýt „SOS“ nebo šipku,
která by ukazovala na jeho strom.

Nebo když uslyšel helikoptéru,
mohl se položit na zem, aby byl ze vzduchu lépe viditelný.